

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ervditione Religiosorum

Humbertus <de Romanis>

Ingolstadii, 1591

VD16 H 5888

39. De duobus modis silentij & solitudinis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50980](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50980)

crucifixus: eo quòd nihil eius eum detinere valet: & viueret Deo, dormiret vanitatibus huius seculi; & bonis æternis vigilaret, ad vniuersa quæ per homines mundanos fiunt: corporis oculos haberet obtrufos & sopitos, sed ad sanctorum gaudia patulos. Et hoc est quod sancti Doctores asseuerant figurari per Moysem: qui volens cum Deo sermonem habere, ingressus est caliginem: per hoc insinuans, qui ad diuini amoris perfectionem peruenire cupit, intrare oportere obliuionem mundialiũ rerum, cuius typum illa caligo gerebat: vt scilicet neque videat, neque intendat, neque afficiatur ad eas. Sed qualiter hunc Dei amorem, qualem descripsimus, acquirere valeamus, aliquo modo ostendamus. Iste quippe est finis vitæ contemplatiuæ; & qui ad istum peruenerit amorem, qui huiusmodi est, verticem attigit montis: vbi cum tribus discipulis Christus transfiguratus est. Ille loquitur Deo in figura Moyfi quando legem accepit: iste talis rapitur in spiritu, vel potius supra spiritum: huius cõuersatio in cælis est, iste talis amore viuit: & feliciter & delectabiliter graditur sine aliqua fumi vel caliginis obscuritate. Verumtamen fratres, proh dolor, quàm raris hæc gratia conceditur, & quàm modicum durat quamdiu in hoc exilio demoramur.

DE DVOBVS MODIS SILENTII
& solitudinis.

CAPVT XXXIX.

SECUNDUM STATUUM & HUMANARUM CONDI-
TIONUM

k 5

tionum

tionum varietatem, quisque potest sibi locum eligere secretū, vt ibi in pace & silentio quiescat, verum est tamen quod principale secretum debet potius intra animam, quam extra esse: hoc est, vt anima pellat eminus ab habitaculo sui cordis omnem humanam & mundanam solitudinem, & omnem vanam & noxiam cogitationem, & cuncta quæ eam impedire possunt: ne quo tendit perueniat. Interdum quippe contingit, vt quis solus corpore degens, & ab hominum consortio separatus, non propter hoc minores patiatur phantasias & cogitationes, ac melancholias: quin potius in seipso grauissimam & valde onerosam tolerat societatem que videlicet phantasie varios in eo tumultus generant, & magnas confabulationes, & garrulationes ante suæ mentis oculos; modo vnum modo aliud repræsentantes: deducentes eum modo ad coquinam, modo ad forum: offerentes ei immundas & carnales voluptates: obijciendo quoque ei nunc choreas, nunc res pulchras, cantilenas, & huiusmodi alias vanitates; vt eum in peccatum præcipitent: secundum quod de seipso beatus Hieronymus humiliter confitetur: qui cum non nisi feris & scorpionibus associatus esset, interdum nihilominus cogitatione erat inter choreas puellarum saltantium. Rursum huiusmodi phantasie, siue cogitationes prouocant animam solitarie degentem ad iram: & faciunt eam cum absente ac si esset presens litigare, & verborum iniurijs eum lacessere. Aliquando numerabit argentum, & magnū thesaurum asportans faciet mercationes. Crebro

bro quoque mare suis desiderijs transfretabit: nonnunquam etiam per diuersas terras transcurreret. constituitur præterea in magnis dignitatibus. Itaque talis anima huiusmodi phantasijs & stultitijs quamuis sit sola, sæpè impletur. Vnde non in secreto, & solitudine verè commoratur, licet exterius solitaria manere videatur. Neq; putanda est deuota anima contemplationi vacans omninò sola esse, quia nunquã minus sola quàm cum est sola. Istarum tamen duarum solitudinum consortia multum inter se distant: nam deuota anima & contemplatiua non est sola: quia optimam, proficuum & delectabilem possidet societatem scilicet Deum & Sanctos, cum quibus degit per sancta desideria & deuotas cogitationes. altera autem, id est inutiliter vagabunda, habet societatem valde nocuam, & in nullo ei proficuum.

DISPUTAT, QVOD CONTEMPLATIUA VITA PRIMO PROFICIT SIBI IPSI.

CAPVT XL.

TRibus motiuis siue rationibus inter alias quidam admirantur, cum quis se tradit contemplationi. Prima, quia contemplatiui sibi solum prodesse videntur. Secunda, quia videntur plus velle inuestigare & sapere quàm oportet, & in altum velle volare. Tertia, quia multi seducuntur & in amentiam & melancholiam vertuntur. Ad quas tres rationes, si fortè rationes dici possunt, respondet Gerson referens sanctos Doctores, qui de hac materia copiosè